

‘Op een dag zei m’n tante: ‘Mijn buik is beschikbaar’

Omdat Tamara (28) geen baarmoeder heeft, hebben zij en Remco (28) altijd geweten dat ze nooit zelf zwanger zal kunnen zijn. Twaalf weken geleden kwam toch dochter Lina ter wereld.

TAMARA: ‘Jessica is de vrouw van mijn jongste oom. Op een dag kwam ze, hoogzwanger, in mijn schoonheidssalon voor een gezichtsbehandeling. Mijn moeder had haar verteld dat ik geen kinderen kon krijgen en Jessica was erg geraakt door dat verhaal. Ze kwam vertellen dat ze op den duur graag onze baby voor ons wilde te dragen. Ik was sprakeloos. Later vertelde Jessica dat ze altijd al de wens had gehad een keer voor iemand te dragen. Dat verbaasde me niet, ze is echt een heel mooi en bijzonder mens. Maar ze wilde eerst haar gezin voltooien.’

REMCO: ‘Ik was nog helemaal niet bezig met kinderen krijgen, maar hoe het zou gaan, was dus al geregeld. Dat was fijn, maar ook een beetje vreemd. Jessica’s volgende zwangerschap werd daardoor ineens nogal spannend. Die moest voorspoedig verlopen, net als de bevalling, anders mocht ze geen draagmoeder zijn. Bovendien wilde Jessica onze baby graag voor haar veertigste krijgen. Dus wij moesten al vrij jong grootse beslissingen nemen. Maar je rolt erin, en het gaf ons ook de kans een paar jaar onbezorgd van onze relatie te genieten.’

TAMARA: ‘Omdat ik al een tijd wist dat ik geen baarmoeder heb, kon ik lang aan het idee van draagmoederschap wennen. En dat Jessica het wilde doen: het leek wel alsof het zo moest zijn. Omdat ik wel werkende eierstokken heb, zou het kind genetisch helemaal van ons zijn, dat was extra fijn. Op een dag zei Jessica dat haar buik beschikbaar was. Ze was er klaar voor. Toen zijn we gaan praten met z’n vieren, om te kijken of onze wensen rondom het traject overeenkwamen. Dat waren soms best heftige gesprekken, want je moet het er ook over hebben wat je doet als er iets gebeurt met de baby, of met Jessica.’

REMCO: ‘Jessica wilde geen beslissingen nemen over persoonlijke dingen als de opvoeding. “Jullie zijn de ouders,” zei ze. Ook wilde ze tijdens de zwangerschap de naam van de baby niet weten. Wel wist ze dat we een meisje verwachtten. En ze hield ons goed op de hoogte, we spraken haar meerdere keren per week. Even horen hoe het gaat, zeiden we dan.’

TAMARA: ‘Ik had de laatste weken voor de bevalling wel bij haar willen wonen! Wat was dat spannend. Jessica beviel bij ons in de woonkamer, waar we een groot bed hadden neergezet. Ik lag naast haar en onze mannen stonden er omheen. Het was zo bijzonder. We voelden ons zo verbonden samen en dat gevoel duurde nog dagen. Toen Lina er was, heb ik alleen maar gehuild. Het was gelukt, we hadden het met elkaar gedaan.

In ons geboorteplan lieten we het afscheid tussen Jessica en Lina open. Ik zag daar nogal tegenop. We moesten naar het ziekenhuis met Lina, voor iets kleins. Het leek me vreselijk om Jessica, die ons net het allermooiste cadeau ooit had gegeven, achter te laten en Lina mee te nemen. Maar het ging heel natuurlijk. Voor Jessica voelde het ook goed, zei ze later.’

REMCO: ‘Jessica werd aan alle kanten verwend door onze familie en vrienden. Iedereen had de behoefte ook iets voor haar te doen na Lina’s geboorte. Dat was mooi. Jessica noemt zichzelf Lina’s bijzondere tante. Lina heet ook niet voor niets Lina Jess. We zijn dankbaar dat het op deze manier gegaan is. We gaan het Lina later vol trots vertellen.’ →

‘Het is echt een verrijking van de vriendschap’

Voor Frédérique (32) stond één ding vast: ze zou moeder worden. Maar als zij en haar man William (37) vlak voor hun trouwdag horen dat ze baarmoederhalskanker heeft, stort hun wereld in. Ondanks chemotherapie moet Frédérique's baarmoeder verwijderd worden.

WILLIAM: ‘Zelf zwanger worden kon Frédérique niet meer, maar onze kinderwens bleef natuurlijk. We gingen nadenken over alternatieven. Ik verkoos draagmoederschap boven adoptie, want dan zou het kind genetisch van ons zijn. Maar voor Frédérique was dit te vroeg.’

FRÉDERIQUE: ‘Ik wilde zó graag moeder worden, zwanger zijn was voor mij het mooiste denkbaar en dat zou ik dan af moeten staan aan iemand anders? En er geen enkele controle over hebben? In het ziekenhuis had ik ook al nergens controle over, dus ik ging mijn grootste droom echt niet toevertrouwen aan een andere vrouw.’

WILLIAM: ‘Frédérique voelde zich schuldig, omdat ze mij geen vader zou kunnen maken. Ik begreep dat goed, maar zag het zelf helemaal niet zo. Maar dat kon ik duizend keer tegen haar zeggen, het kwam niet aan.’

FRÉDERIQUE: ‘William en ik bleken onwijs vruchtbaar. Ivf voorafgaand aan de operatie had twaalf goede embryo's opgeleverd, die ik dus nooit zelf zou kunnen dragen. Dat maakte het extra zwaar voor mij. Maar ik wilde het niet aan een ander overlaten. Tot om ons heen het ene na het andere kind geboren werd en ik zag hoe bijzonder het eigenlijk is als je kind ook echt op je lijkt. Langzaam begon ik in te zien dat ik natuurlijk óók een kind wilde waarin ik mezelf en William zou kunnen herkennen. Ook goed contact met iemand, die al een kind via een draagmoeder had, zorgde ervoor dat draagmoederschap toch een optie voor mij werd en ik er vertrouwen in kreeg.’

WILLIAM: ‘Ik vond het heel fijn dat Frédérique er tóch voor open stond. Alleen: hoe moesten we het aanpakken? Expliciet kenbaar maken dat je een draagmoeder zoekt is verboden. We voelden ons erg machteloos. We misten een stappenplan, duidelijke informatie.’

FRÉDERIQUE: ‘We deelden onze wens voor draagmoederschap met iedereen in onze omgeving. Dat leverde mooie reacties op, die ons echt hoop gaven. Er bleken zelfs vrouwen te zijn die zoiets uit puur altruïsme voor een ander wilden doen. Dat is zo bijzonder! Maar het liep allemaal op niets uit. Dat was steeds weer een teleurstelling en nieuw verdriet.’

WILLIAM: ‘En toen kregen we ineens een appje van goede vrienden. Of we op de koffie wilden komen, ze wilden iets met ons bespreken. Stiekem stonden zij bovenaan ons lijstje. Eerder had zij aan Frédérique verteld dat ze dacht dat ze het draagmoederschap niet aan zou kunnen. Dus het was niet aan de orde, dachten wij.’

FRÉDERIQUE: ‘Hun letterlijke woorden waren: “We willen met jullie onderzoeken of het mogelijk is om jullie draagouders te worden.” We konden geen woord uitbrengen. Het was zó overweldigend. We hebben nachten niet geslapen van blijdschap. Erover nadenken hoefden we niet, we wisten al dat het goed zat. Zij, onze goede vrienden, wilden dit voor ons doen! Sinds ik het weet, is de wereld echt weer een stukje mooier. Het is gigantisch.’

WILLIAM: ‘Het wordt nu steeds echter. De verwijzing voor het ziekenhuis is binnen en dan gaat het echt gebeuren. We verlangen enorm naar de zwangerschap. Onze vrienden noemen het een verrijking van hun leven. Wij ervaren ook dat het onze vriendschap rijker en intenser maakt. Zo bijzonder dat we dit samen mogen meemaken.’ →

‘Zonder mijn zus was ik nooit vader geworden’

Vanwege buikproblemen wordt de kans dat Linda (36) en haar man Pieter (39) zelf een kind kunnen krijgen steeds kleiner. Totaal onverwacht biedt de zus van Pieter aan om hun kind te dragen, maar daar moeten ze wel even over nadenken.

PIETER: ‘Ik zat met mijn zus aan de ontbijttafel, zij en haar man logeerden bij ons, en toen bood ze het ineens aan. Ze hadden er al goed over nagedacht. Ik was totaal overrompeld, kon echt even niks uitbrengen. Niet alleen omdat het natuurlijk een ongelooflijk mooi voorstel was, maar ook omdat wij nog helemaal niet in dat stadium waren. We waren bezig met ivf.’

LINDA: ‘Ik wilde zo graag zelf zwanger worden, hoewel de artsen de kans niet groot achtten. Maar uiteindelijk bleek dat draagmoederschap echt onze enige mogelijkheid was op een genetisch eigen kind. Dat mijn schoonzus dat voor ons wilde doen, was echt fantastisch.’

PIETER: ‘Mijn zus gunde ons het geluk van een eigen kind en mijn zwager steunde haar daarin. Binnen een jaar was ze al zwanger.’

LINDA: ‘Het moment dat de doktersassistente ons dat vertelde, “Hartstikke zwanger” noemde ze het zelfs, schoten Pieter en ik vol. We waren zo onbeschrijflijk blij, na al die jaren van onzekerheid en teleurstellingen. Het voelde heel goed en vertrouwd. Ik ging mee naar alle controles en echo’s, want dat was het enige tastbare dat we hadden. Het moment dat de verloskundige na de bevalling door de klapdeuren kwam en riep: “Ze is er,” zullen we nooit meer vergeten. Pieter knipte de navelstreng door en maakte onze dochter daarmee dus los van zijn zus, dat was een heel bijzonder moment. Ik kreeg Julie daarna meteen op mijn borst. Ze klampte zich echt aan me vast en keek me recht aan. Alsof ze wist: vanaf nu zijn wij voor altijd samen. En zo voelde het ook, zij is echt ons kind en hoewel ik haar niet zelf had gedragen, was het meteen goed. Dat voelde voor mijn schoonzus ook zo. Julie is echt een cadeau en het mooiste dat ons ooit is overkomen.’

PIETER: ‘Ik ging mee toen mijn zwager aangifte ging doen van de geboorte van Julie, want hoewel ze genetisch helemaal ons kind is, was hij wettelijk de vader. Ik hoefde er dus eigenlijk niet eens bij te zijn, heel bizar. Wij moesten vervolgens het juridisch gezag aanvragen, om Julie daarna pas te kunnen adopteren van onze zus en zwager. Dat is onnodig veel gedoe en duurt lang. In de tussentijd moesten we voor allerlei zaken hun officiële toestemming vragen: voor het aanvragen van Julies ID-kaart, om met haar naar het buitenland te mogen reizen en zelfs het dossier van het consultatiebureau mochten we niet zomaar zelf inzien.’

LINDA: ‘Later zullen we Julie vertellen op welke bijzondere manier ze ter wereld kwam. We zullen haar uitleggen dat ze in mijn buik niet kon groeien en dat ze in die van haar lieve tante mocht logeren. Iets waar ik nog dagelijks dankbaar voor ben, dat schiet elke dag wel even door mijn hoofd.’

PIETER: ‘Het is echt bijzonder dat mijn zus dit voor ons heeft kunnen en willen doen. Dat er sowieso vrouwen zijn die dit belangeloos voor een ander doen, is geweldig. Zonder mijn zus was ik nooit vader geworden. Daar ben ik haar enorm dankbaar voor. Nu hopen we nog heel erg dat Julie ook ooit een broertje of zusje krijgt.’ →

Volg Linda, Pieter en Julie op onzetweedekeerwens.jouwweb.nl

‘We wilden zo graag een kind, dan maar ons huis verkopen’

Al tijdens hun eerste date hebben Arnout (35) en Stefano (31) het over kinderen.

Maar waar zouden ze een draagmoeder kunnen vinden? Dat het zo emotioneel en ingewikkeld zou zijn, hadden ze nooit kunnen bedenken.

STEFANO: ‘We wilden graag een kind van onszelf, met een eikel van de draagmoeder. Daar mag je in Nederland niet om vragen, maar via een Facebookgroep over draagmoederschap hadden we al vrij snel contact met vrouwen die dat wel voor ons wilden doen. Daar zaten bijzondere types tussen, die geen goede intenties leken te hebben, maar met één vrouw klikte het goed. Zij wilde ons kind graag dragen.’

ARNOUT: ‘Maar het onvoorstelbare gebeurde: twee weken na de geboorte van ‘onze’ dochter Hayley, bedacht de draagmoeder zich. Ze wilde haar kind terug. Toen ook nog eens bleek dat niet Stefano, maar haar eigen man Hayleys biologische vader was, moesten we haar wel afstaan. Je hebt dan volgens de wet geen poot om op te staan. Dat moment, toen ze daadwerkelijk weg moest nadat we al twee weken fulltime voor haar hadden gezorgd, in de veronderstelling dat ze ons kind was: we braken. Ik heb nog nooit zoveel gehuild als toen.’

STEFANO: ‘We raakten al ons vertrouwen in het draagmoederschap kwijt, en ook wel een beetje in de mensheid. Maar we wilden ons niet uit het veld laten slaan; onze kindervens bestond nog steeds. Ondertussen stroomden de berichtjes binnen van vrouwen die ons verhaal hadden gehoord en wilden helpen. Die negeerden we allemaal, tot we na een tijdje iets hoorden van een vrouw die ons wel vertrouwen gaf. Zij besloot uiteindelijk met een ander stel in zee te gaan, dat haar geld had geboden. Wat niet eens mag in Nederland.’

ARNOUT: ‘We waren zo verdrietig, we voelden ons weer belazerd. Tegelijkertijd wilden we niet leven met het idee dat alle mensen slecht zijn. Je moet zoiets kunnen relativiseren om door te gaan. En dat deden we. We besloten onze pijlen op Amerika of Canada te richten.’

STEFANO: ‘Daar is de draagmoederprocedure goed geregeld. Het kost daar dan wel al gauw honderdduizend euro, maar dat hadden we ervoor over. Dan moest ons huis maar in de verkoop. Hier in Nederland moet je alles zelf uitzoeken, er ligt niks vast in de wet en je hebt nul garantie. Na onze ervaring met Hayley waren we daar wel klaar mee.’

ARNOUT: ‘Maar toen ineens meldde Vera zich, een vriendin van een oud-collega van mij. Ze stuurde ons een kort berichtje waar we nieuwsgierig van werden. Ze bleek al jaren met het idee te lopen om draagmoeder te worden voor een homostel en volgde al een tijdje ons blog. Het klikte ontzettend.’

STEFANO: ‘We zijn elkaar eerst een hele periode gaan aftasten, want we wilden er echt met vertrouwen in gaan. Maar Vera was geweldig en we dachten over alle stappen in het proces hetzelfde. Echt door het dulle heen waren we pas toen James geboren was. “Veel plezier bij je papa’s,” zei Vera toen we hem meenamen naar huis. Zij vond dat moment niet makkelijk, vertelde ze later, hoewel ze tijdens de hele zwangerschap had gevoeld dat James niet echt haar kind was. Maar het was goed zo, voor ons allemaal.’

ARNOUT: ‘James is inmiddels één en rent de hele kamer door. We zijn zo gelukkig met hem. Op Vera zijn we erg trots, ze heeft zelfs nog drie maanden voor James gekolfd. Ze ziet hem regelmatig en we zijn zo blij met z’n allen. Eindelijk is het zoals het moest zijn.’ ♦

Volg Arnout, Stefano en James op wensvaders.com

